



Arrest

nr. 200 033 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2018 nam de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: E.

Geboortedatum(...)1975

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kirgizië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op ter kennis gegeven op 19/08/2013.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende op 02/08/2011 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 02/07/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13q van 09/08/2012). Ze diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 12/10/2012. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Betrokkene diende twee aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet), namelijk op 18/06/2012 en op 21/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvragen beide onontvankelijk. Betrokkene nam ook telkens kennis van deze beslissingen. Na onderzoek van een overheidsarts werd hiertoe besloten. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene, bij een terugkeer naar haar land van herkomst, geen reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Hierbij wordt

opgemerkt dat betrokkene, in het licht van het arrest Paposhvili, in het gesloten centrum opnieuw door een arts zal onderzocht worden. De centrumarts zal bij de gedwongen verwijdering bovendien persoonlijk nagaan of betrokkene “fit-to-fly” is. Een bijkomende garantie wordt derhalve voorzien.

Bij haar arrestatie op 14/02/2018 door de politie van Kortrijk, blijkt betrokkene de nodige medicatie op zak te hebben om haar medische aandoeningen afdoende te behandelen.

Betrokkene diende op 28/07/2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 25/01/2018. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 12/02/2018. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene woont in bij haar moeder I. G. (OV(...)) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Volgens de laatste regularisatieaanvraag zouden ze aan ‘wederzijdse mantelzorg’ doen. Betrokkene zou haar moeder de nodige medische zorgen toedienen terwijl haar moeder van 71, mevrouw I., op haar beurt de medische verzorging van betrokkene op zich neemt. Echter, voordat betrokkene naar België kwam (in 2011) leefde haar moeder ook alleen en had zij geen mantelzorg nodig terwijl een aantal van haar medische kwalen mogelijks toen al bestonden. Omgekeerd, kreeg betrokkene voor haar komst naar België geen mantelzorg van haar moeder, zij beredderde zich alleen. De behoefte aan ‘wederzijdse mantelzorg’ kan dus moeilijk au sérieux worden genomen. Bij de motivatie van de afwijzing van de twee aanvragen tot medische regularisatie in hoofde van betrokkene wordt evenmin verwezen naar een eventuele behoefte aan mantelzorg. We concluderen eruit dat betrokkene terecht zal kunnen bij de reguliere medische voorzieningen in het land van herkomst en zij geen mantelzorg behoeft van haar 71-jarige moeder.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Het staat echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van hem recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Zo kan ze haar moeder in België nog komen bezoeken indien ze dat wenst. Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een netwerk van sociale contacten op, ze leerde Nederlands en zou met haar diploma als kapster aan de slag willen (indien zoverre haar medische toestand dit toelaat). Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans bracht zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst door (Kirgizië). Zij spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land. Gezien haar bereidheid om te werken, haar uitgebreide talenkennis (Russisch, Sloveens, Oekraïens) en het diploma dat zij op zak heeft (diploma van Kirgizië als kapster) heeft betrokkene een goede kans om op korte tijd opnieuw een privéleven op te bouwen, ditmaal in Kirgizië. Met betrekking tot het privéleven is er evenmin een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op ter kennis gegeven op 19/08/2013.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende op 02/08/2011 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 02/07/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 09/08/2012). Ze diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 12/10/2012. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Betrokkene diende twee aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet), namelijk op 18/06/2012 en op 21/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvragen beide onontvankelijk. Betrokkene nam ook telkens kennis van deze beslissingen. Na onderzoek van een overheidsarts werd hiertoe besloten. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene, bij een terugkeer naar haar land van herkomst, geen reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Hierbij wordt opgemerkt dat betrokkene, in het licht van het arrest Paposhvili, in het gesloten centrum opnieuw door een arts zal onderzocht worden. De centrumarts zal bij de gedwongen verwijdering bovendien persoonlijk nagaan of betrokkene "fit-to-fly" is. Een bijkomende garantie wordt derhalve voorzien.

Bij haar arrestatie op 14/02/2018 door de politie van Kortrijk, blijkt betrokkene de nodige medicatie op zak te hebben om haar medische aandoeningen afdoende te behandelen.

Betrokkene diende op 28/07/2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 25/01/2018. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 12/02/2018. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene woont in bij haar moeder I. G. (OV(...)) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Volgens de laatste regularisatieaanvraag zouden ze aan 'wederzijdse mantelzorg' doen. Betrokkene zou haar moeder de nodige medische zorgen toedienen terwijl haar moeder van 71, mevrouw I., op haar beurt de medische verzorging van betrokkene op zich neemt. Echter, voordat betrokkene naar België kwam (in 2011) leefde haar moeder ook alleen en had zij geen mantelzorg nodig terwijl een aantal van haar medische kwalen mogelijks toen al bestonden. Omgekeerd, kreeg betrokkene voor haar komst naar België geen mantelzorg van haar moeder, zij beredderde zich alleen. De behoefte aan 'wederzijdse mantelzorg' kan dus moeilijk au sérieux worden genomen. Bij de motivatie van de afwijzing van de twee aanvragen tot medische regularisatie in hoofde van betrokkene wordt evenmin verwezen naar een eventuele behoefte aan mantelzorg. We concluderen eruit dat betrokkene terecht zal kunnen bij de reguliere medische voorzieningen in het land van herkomst en zij geen mantelzorg behoeft van haar 71-jarige moeder.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Het staat echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van hem recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een netwerk van sociale contacten op, ze leerde Nederlands en zou met haar diploma als kapster aan de slag willen (indien zoverre haar medische toestand dit toelaat). Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans bracht zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst door (Kirgizië). Zij spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land. Gezien haar bereidheid om te werken, haar uitgebreide talenkennis (Russisch, Sloveens, Oekraïens) en het diploma dat zij op zak heeft (diploma van Kirgizië als kapster) heeft betrokkene een goede kans om op korte tijd opnieuw een privéleven op te bouwen, ditmaal in Kirgizië. Met betrekking tot het privéleven is er evenmin een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op ter kennis gegeven op 19/08/2013.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende op 02/08/2011 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 02/07/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 09/08/2012). Ze diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 12/10/2012. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Betrokkene diende twee aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet), namelijk op 18/06/2012 en op 21/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvragen beide onontvankelijk. Betrokkene nam ook telkens kennis van deze beslissingen. Na onderzoek van een overheidsarts werd hiertoe besloten. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene, bij een terugkeer naar haar land van herkomst, geen reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Hierbij wordt opgemerkt dat betrokkene, in het licht van het arrest Paposhvili, in het gesloten centrum opnieuw door een arts zal onderzocht worden. De centrumarts zal bij de gedwongen verwijdering bovendien persoonlijk nagaan of betrokkene "fit-to-fly" is. Een bijkomende garantie wordt derhalve voorzien.

Bij haar arrestatie op 14/02/2018 door de politie van Kortrijk, blijkt betrokkene de nodige medicatie op zak te hebben om haar medische aandoeningen afdoende te behandelen.

Betrokkene diende op 28/07/2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 25/01/2018. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 12/02/2018. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene woont in bij haar moeder I. G. (OV(...)) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Volgens de laatste regularisatieaanvraag zouden ze aan 'wederzijdse mantelzorg' doen. Betrokkene zou haar moeder de nodige medische zorgen toedienen terwijl haar moeder van 71, mevrouw I., op haar beurt de medische verzorging van betrokkene op zich neemt. Echter, voordat betrokkene naar België kwam (in 2011) leefde haar moeder ook alleen en had zij geen mantelzorg nodig terwijl een aantal van haar medische kwalen mogelijks toen al bestonden. Omgekeerd, kreeg betrokkene voor haar komst naar België geen mantelzorg van haar moeder, zij beredderde zich alleen. De behoefte aan 'wederzijdse mantelzorg' kan dus moeilijk au sérieux worden genomen. Bij de motivatie van de afwijzing van de twee aanvragen tot medische regularisatie in hoofde van betrokkene wordt evenmin verwezen naar een eventuele behoefte aan mantelzorg. We concluderen eruit dat betrokkene terecht zal kunnen bij de reguliere medische voorzieningen in het land van herkomst en zij geen mantelzorg behoeft van haar 71-jarige moeder.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Het staat echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van hem recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een netwerk van sociale contacten op, ze leerde Nederlands en zou met haar diploma als kapster aan de slag willen (indien zoverre haar medische toestand dit toelaat). Er is met andere woorden sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans bracht zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst door (Kirgizië). Zij spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land. Gezien haar bereidheid om te werken, haar uitgebreide talenkennis (Russisch, Sloveens, Oekraïens) en het diploma dat zij op zak heeft (diploma van Kirgizië als kapster) heeft betrokkene een goede kans om op korte tijd opnieuw een privéleven op te bouwen, ditmaal in Kirgizië. Met betrekking tot het privéleven is er evenmin een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk /haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, N. L., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van PZ VLAS
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge,

de betrokkene, S., E., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 14/02/2018
Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
L. N., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)
Brussel, 14.02.2018"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering volgens artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat niet wordt betwist door verweerder, staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ze licht haar middel toe als volgt:

“Middel afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”). Schending van artikel 8 EVRM. Schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat ingevolge de bestreden beslissing verzoekster zonder termijn voor vrijwillig vertrek het grondgebied dient te verlaten, te dien einde van haar vrijheid beroofd is, en de beslissing inzake terugleiding naar de grens als volgt is gemotiveerd :

“Zij is niet in het bezit van een geldig visum ...

...

Betrokkene diende twee aanvragen tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de vreemdelingenwet), namelijk op 18/06/2012 en op 21/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvragen beide onontvankelijk. Betrokkene nam ook telkens kennis van deze beslissingen. Na onderzoek van een overheidsarts werd hiertoe besloten. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene, bij een terugkeer naar haar land van herkomst, geen reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. ...

...

Betrokkene diende op 28/07/2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 25/01/2018. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 12/02/2018. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene woont in bij haar moeder I. G. (ov(...)) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Volgens de laatste regularisatieaanvraag zouden ze aan "wederzijdse mantelzorg" doen. ... Echter, voordat betrokkene naar België kwam (in 2001) leefde haar moeder ook alleen en had zij geen mantelzorg nodig terwijl een aantal van haar medische kwalen mogelijks toen al bestonden. Omgekeerd, kreeg betrokkene voor haar komst naar België geen mantelzorg van haar moeder, zij beredderde zich alleen. De behoefte aan "wederzijdse mantelzorg" kan dus moeilijk au sérieux worden genomen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

..."

Terwijl

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Zodoende mag er bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico bestaan op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om artikel 3 EVRM te toetsen wanneer een uitwijzingsbevel wordt genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken mag geen uitwijzingsbevel nemen wanneer blijkt dat de uitvoering van het bevel strijdig is met artikel 3 EVRM (zie R.v.St. n° 239.259 van 28.09.17).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij artikel 3 EVRM in een bepaalde mate heeft getoetst doch deze toetsing gebeurde niet met inachtnaam van het zorgvuldigheids-heidsbeginsel noch met inachtnaam van het redelijkheidsbeginsel.

Waar verwerende partij haar bewering dat er geen schending zou zijn met artikel 3 EVRM in eerste instantie baseert op twee beslissingen van onontvankelijkheid van medische regularisatie daterend van 2012, hetzij van méér dan vijf jaar geleden, is duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Immers veronderstelt een rechtsgeldige toetsing van artikel 3 EVRM dat wordt uitgegaan van de actuele medische toestand van de betrokkene en niet van de medische situatie van vijf jaar geleden (!).

Door te verwijzen naar de beslissingen van onontvankelijkheid van medische regularisatie daterend van 2012, heeft verwerende partij bovendien de motiveringsplicht geschonden.

Tweedens verwijst verwerende partij naar de tussengekomen beslissing van onontvankelijkheid van regularisatie cfr. art. 9bis van de vreemdelingenwet dd. 25.01.18, betekend op 12.02.18, om te stellen dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Evenwel werd in de aanvraag tot regularisatie cfr. art. 9bis van de vreemdelingenwet ingediend op 28.07.17 -in het kader van de buitengewone omstandigheden- het advies van Dr. M., de huisarts van verzoekster, opgenomen :

"...E. medisch niet in staat is om verre reizen te maken. Ze kan momenteel niet naar Kirgizië gaan" (zie stuk 3 bijgevoegd bij de aanvraag).

Bij de aanvulling bij de regularisatieaanvraag verstuurd op 23.08.17 werd een medisch attest bijgevoegd bij het dossier opgesteld door Dr. M. die herhaalt dat verzoekster medisch niet in staat is om te reizen.

Verzoekster lijdt o.a. aan insuline dependente diabetes met recidiverend vallen, morbide obesitas, stoornissen in bloed met inzettende pancytopenie, cervicogene pijnklachten, torsiescoliose en depressies.

Verwerende partij kan niet volstaan met een verwijzing naar de door haar op 25.01.18 genomen beslissing van onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag cfr. art. 9bis, nu er in het betreffende regularisatiedossier medische attesten zitten met een duidelijke contra-indicatie tot het reizen.

Verzoekster zal overigens beroep aantekenen tegen de beslissing van onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag cfr. art. 9bis betekend op 12.02.18.

I.k.v. de beslissing dd. 25.01.18 heeft de Arts-adviseur zich beperkt tot te stellen "Boven-vermelde aandoeningen vormen geen medisch contra-indicatie om te reizen", met verwijzing naar een algemene Nederlandse website met als topic "Reizigersadvies in de huisartsen-praktijk".

In het Reizigersadvies is overigens vermeld dat het uiterst belangrijk is om een advies op maat te verlenen met afstemming van de mogelijkheden en onmogelijkheden van de patiënt en de risico's voor bepaalde reizen.

Dit advies vermeldt tevens : "Bij veel reisplannen hoort een vliegreis. Vliegen in een drukcabine is te vergelijken met een verblijf op 2000 meter hoogte. Dat leidt tot een vermindering van de zuurstofspanning van 4-5 kPa ..., zodat patiënten met een beperkte inspanningstolerantie in de problemen kunnen komen. Om op 2000 m hoogte te kunnen verblijven, moet men een inspanning kunnen leveren vergelijkbaar met tuinieren, fietsen of twee trappen oplopen...." Voor verzoekster zijn activiteiten als tuinieren, fietsen of trappen lopen volstrekt onhaalbaar.

Het advies vermeldt overigens dat de huisarts of de praktijkondersteuner een goed overzicht heeft zowel over de actuele situatie als van de voorgeschiedenis van de patiënt zodat deze de meest aangewezen persoon is voor een juiste advisering omtrent reisadvies.

Het spreekt voor zich dat dergelijk beknopte motivering van de Arts-adviseur gebrekkig is en dat een individuele inschatting van de risico's bij terugkeer van verzoekster hier duidelijk niet is gebeurd.

Gelet op voorliggende medische attesten van Dr. M. en de ongewijzigde medische situatie met ongunstig reisadvies, maakt de bestreden beslissing met uitwijzing naar Kirgizië wel degelijk een schending uit van artikel 3 EVRM.

Een eventueel naderhand afgeleverd "fit-to-fly" attest van de centrumarts, op vraag van verwerende partij, kan de onwettelijkheid van de bestreden beslissing niet remediëren.

1.2

Verzoekster werd aangehouden twee dagen nadat haar de beslissing van onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag cfr. art. 9bis werd betekend.

Gelet op de strijdigheid van deze beslissing o.a. met art. 3 EVRM (zie hoger) zal verzoekster tegen deze beslissing beroep aantekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Nu verzoekster wordt vastgehouden met het oog op een zo snel mogelijke uitwijzing, aldus lopende de beroepstermijn, wordt haar het "recht op een daadwerkelijk proces" zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM ontzegd.

Ingevolgde de bestreden beslissing zal verzoekster niet meer in de mogelijkheid zijn om deze procedure voor de Raad, waarbij o.a. een schending van artikel 3 EVRM zal worden aangevoerd, verder te zetten gezien deze zonder voorwerp zal worden verklaard door verzoeksters afwezigheid na gedwongen vertrek n.a.v. de bestreden beslissing.

*De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 13 EVRM. [...].
Dat gelet op het bovenstaande het middel ernstig is."*

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM wel in bepaalde mate heeft getoetst maar dat deze toetsing niet gebeurde met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel. De gemachtigde baseert zich volgens verzoekster op twee beslissingen van onontvankelijkheid van aanvragen tot medische regularisatie van 2012, hetzij meer dan vijf jaar geleden. Ze acht dit niet zorgvuldig nu de toetsing van artikel 3 van het EVRM moet steunen op een actuele beoordeling van de medische toestand en geen toestand van 5 jaar geleden. Verzoekster erkent dat ook wordt verwezen naar de onontvankelijkverklaring van de aanvraag gestoeld op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 25 januari 2018 om te stellen dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Ze verwijst naar de in dat kader aangevoerde buitengewone omstandigheden waarin het advies van de huisarts Dr. M. werd opgenomen. Deze verklaarde dat verzoekster medisch niet in staat is om verre reizen te maken. De arts verklaarde dat verzoekster momenteel niet naar Kirgizië kan gaan. Ze verwijst verder eveneens naar het medisch stuk van dokter M. gevoegd bij de aanvulling van 23 augustus 2017 bij de regularisatieaanvraag die opnieuw zou herhalen dat verzoekster medisch niet in staat is te reizen. Verzoekster is bijgevolg van oordeel dat de gemachtigde niet kan volstaan met te verwijzen naar de onontvankelijkheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag gestoeld op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat dit regularisatiedossier medische attesten bevat met een duidelijke contra-indicatie tot reizen. Verzoekster verwijst eveneens naar het standpunt van de arts-adviseur dat werd opgesteld in het kader van deze humanitaire regularisatieaanvraag waarin de arts stelt dat er geen medische contra-indicatie is om te reizen. Verzoekster stipt evenwel aan dat de arts-adviseur daarbij verwijst naar een Nederlandse website met als topic "Reizigersadvies in de huisartsenpraktijk". Hierin wordt vermeld dat het belangrijk is advies op maat te verlenen en dat de huisarts een goed overzicht heeft van zowel de actuele situatie als de voorgeschiedenis van de patiënt. Ze is van oordeel dat gezien de medische attesten van dr. M., de bestreden beslissing met uitwijzing naar Kirgizië een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM omdat geen individuele inschatting gebeurd zou zijn. Een eventueel naderhand afgeleverd fit-to-fly-atteest kan volgens verzoekster niet aan de onwettigheid remediëren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing inderdaad wat betreft de medische situatie van verzoekster in de eerste plaats steunt op een verwijzing naar oude beslissingen van 2012 waarin de aanvragen onontvankelijk werden verklaard. Hieruit direct concluderen, zoals blijkt uit de motieven, dat verzoekster thans geen reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, strijdt inderdaad met de vereiste van het actueel onderzoek van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast verwijst de gemachtigde inderdaad ook naar de onontvankelijkheidsbeslissing van 25 januari 2018 die gevolgd is op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 28 juli 2017 om te komen tot de conclusie dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Ook al werpt verweerder ter zitting terecht op dat deze beslissing thans niet het voorwerp uitmaakt van het beroep, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde zich wel uitdrukkelijk baseert op deze beslissing om mede te motiveren waarom geen schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is. Nu blijkt dat verzoekster bij die aanvraag medische attesten heeft gevoegd die stellen dat ze niet kan reizen, is dit in het kader van een beroep tegen een gedwongen verwijdering wel relevant. Verweerder verwijst in de nota ook zelf naar de beoordeling over de medische situatie die in deze beslissing is gemaakt. Ook hier wordt verwezen naar de attesten van de huisarts van 7 maart 2017 en 11 augustus 2017 waarin hij stelt dat verzoekster niet in staat is om verre reizen te maken. In deze beslissing wordt inderdaad eveneens verwezen naar een recent advies van een arts-adviseur van 23 januari 2018 die vaststelt dat de aandoeningen geen medische contra-indicatie vormen om te reizen. De raadvrouw van verzoekster wijst evenwel ter zitting geheel terecht op de laatste zin van dit advies van

23 januari 2018 waarin de arts-adviseur verklaart “*onderhavig advies werd geformuleerd op basis van de op 19/012018 verkregen medische informatie en zonder persoonlijk onderzoek van betrokkene; een individueel medisch onderzoek van betrokkene zou tot een ander advies kunnen leiden.*”

Deze eigen conclusie van de arts-adviseur strooit *prima facie* op ernstige wijze twijfel over de vaststellingen in het advies, waaronder het feit dat de aandoeningen geen medische contra-indicatie vormen om te reizen. De thans bestreden beslissing verwijst evenwel nog tot slot naar het feit dat verzoekster in het gesloten centrum opnieuw door een arts zal onderzocht worden. En verder “*de centrumarts zal bij de gedwongen verwijdering bovendien persoonlijk nagaan of betrokkene “fit-to-fly” is.*”

Echter vermeldt verweerder ter zitting dat er vooralsnog geen “fit-to-fly” werd opgemaakt. Ze wijst er evenwel op dat dit nog zal gebeuren eens de datum voor verwijdering vaststaat. De raadvrouw van verzoekster wijst er evenwel terecht op dat de Raad enkel kan voortgaan op de elementen die zich in het administratief dossier bevinden. De Raad kan zich bezwaarlijk baseren op de veronderstelling dat er nog wel een “fit-to-fly”-attest zal volgen. Mocht dit attest niet volgen en de Raad heeft ondertussen het beroep verworpen, kan verzoekster niet langer tegen de bestreden beslissing in rechte op dienstige wijze opkomen. Bovendien heeft de arts-adviseur *prima facie* een niet mis te verstaan voorbehoud gemaakt in het advies van 23 januari 2018.

De Raad volgt *prima facie* dat geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het middel is in de gegeven mate *prima facie* ernstig.

Aan de tweede voorwaarde is voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is

uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door verzoekster ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt in hoofdzaak samen met de door haar ontwikkelde grief ontleend aan het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM. Ze herhaalt dat ze in de medische onmogelijkheid verkeert te reizen.

Zoals bepaald in artikel 39/82 §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze voorwaarde van rechtswege vervuld indien een ernstig middel is aangenomen op grond van een van de grondrechten van de mens opgenomen in artikel 15, tweede lid van het EVRM, zoals artikel 3 van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. MAES